

UN SOMNI: EL CENTRE INTEGRAL DE MONTJUÏC

El 24 de maig de 2014 es va fer la jornada de portes obertes del nou Centre Integral de Montjuïc, el CIM. Per a molts de nosaltres, vinculats d'una manera o altre a ASPACE des de fa una pila d'anys, això representava el principi del final d'una llarga cursa d'obstacles, el poder mostrar per fi allò que durant tants anys havia estat una constant en els projectes, memòries i comunicacions de la Junta Directiva. Era el gran projecte, la fita a aconseguir... i ja la teníem aquí!

Em demanen la meua opinió, les meues impressions com a pare d'un futur resident del CIM, i he de confessar que em fa il·lusió explicar-vos el que penso de tot aquest projecte un cop l'he pogut veure acabat.

Tanmateix, permeteu-me que primer us expliqui molt breument

la nostra relació amb aquesta institució. En Miquel va entrar al Centre Pilot ara deu fer uns 22 anys, potser una mica més. Des d'aleshores no hem estat mai lluny d'ASPACE, hem sigut, fent pinya amb altres famílies, fundadors del l'AMPA del Centre Pilot, membres del Consell Escolar, socis d'ASPACE, vocals de la Junta Directiva de l'associació... crec que d'aquesta manera es pot comprendre el per què d'aquesta il·lusió de la que us parlo.

Mireu, el CIM és un edifici dissenyat, pensat i realitzat per persones que treballen en l'àmbit de la paràlisi cerebral i en són expertes, molt expertes. I si us hi fixeu una mica ho veureu de seguida: els espais són amplis perquè el pas amb cadires de rodes no sigui cap problema. Això sembla una obvietat tractant-se d'un edifici on molts usuaris fan servir aquests estris, però es que els passadissos i llocs de pas permeten que dues persones en cadira de rodes puguin transitar en paral·lel tot xerrant amb la mateixa facilitat que si anessin caminant. I els ascensors no es col·lapsen si hi ha molta gent que els vol fer servir al mateix temps, tenen capacitat per portar vàries cadires simultàniament. He estat en altres residències i això que sembla tant elemental resulta que és l'excepció.

Però hi ha una cosa que, quan unes setmanes més tard vaig tenir ocasió de veure el CIM ple de gent entre nois, noies, pares i familiars, em va cridar molt l'atenció: els espais comuns estan tan ben pensats que amb tota naturalitat els nois i noies de seguida es van reunir en grups per xerrar de les seves coses i compartir impressions. El CIM és, primordialment, d'ells i ells se'l fan seu.

El dia de les portes obertes el vam poder recórrer de dalt a baix, vam veure la planta residencial on en Miquel hi viurà molt aviat, les habitacions, les zones d'oci i de convivència, els patis i terrats amb ombres per poder-hi estar al pic de l'estiu, les fantàstiques vistes de la ciutat, la cuina, la piscina, el poliesportiu, la sala de fisioteràpia, les sales del Centre de dia, la quantitat de lavabos disponibles, la facilitat per moure's per tot arreu... un noi d'un dels centres ocupacionals, un bon amic que si llegeix això sabrà perfectament que parlo d'ell, em va fer seure al seu costat en unes butaques que hi ha a la planta residencial i em va dir: "Toni, jo ja em quedo aquí". Em sembla que aquest és el millor resum que es pot fer.

Ara, és clar, venen els dubtes i la por, el pensar si de veritat estem fent el millor per al nostre fill, si ara és el moment o cal esperar encara uns anys. Crec que hem de pensar en els nostres fills com en persones adultes que també han de fer la seva vida fora de casa, i que tenim l'obligació de proporcionar-los una opció de futur. Ara és l'hora de posar en pràctica allò que tantes vegades diem i sentim dir: l'autonomia personal, la possibilitat real que ells visquin la seva vida independent de la nostra.

Tots els canvis són traumàtics i totes les separacions doloroses, però quin millor moment que aquest, ara que encara tenim per davant uns anys per acompanyar-los i deixar-ho tot el més ben lligat possible? A ell li estem donant la tranquil·litat d'un futur resolt amb companys i amics de gairebé tota la seva vida quan encara estem nosaltres per ser el seu necessari punt de referència; per nosaltres la possibilitat de veure que podem dur a terme una separació controlada i vigilada i que està en bones mans.

Quan vaig arribar a casa aquell primer dia ho vaig tenir molt clar: no és només una residència, és un somni.

Barcelona, 14 de gener de 2015

Escrit per **Toni de Ros**

